

Ahoj kamarádi a kamarádky našeho časopisu Kamarád!

Tohle předprázdninové číslo není pro žádné pecivály, ani pro ty, kdo se nechají ovládat magickou silou televizní obrazovky či počítače, jakoby nic jiného – stejně zajímavého – neexistovalo.

Chceme ti ukázat, že existuje něco víc, mnohem víc. Nekonečný a fantastický svět přírody.

Než vyrazíš, měl bys vědět, jaký má být správný vandrovník. Rozhodně nemůže být líný, nemít fantazii a nemít rád přírodu. A určitě nechod' sám.

Vezmi s sebou svoje kamarády. Společně prožijete nová dobrodružství a odhalíte nečekaná tajemství, o nichž jste neměli ani tušení.

Při jejich prožívání používej všechny smysly!

Pocitný:
Je to chůze po tom světě
kam se noha šine,
sotva přejdeš jedny hory
jsou tu hory jiné
Fr. L. Čelakovský

OČI – Dívej se dobře kolem sebe. Pozoruj, co se v přírodě děje, co a kde roste a žije, co pěkného a zajímavého příroda vytvořila.

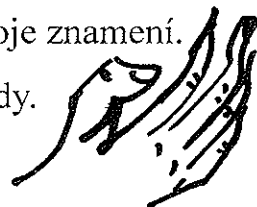
NOS – Nasávej vůni trávy, sena, květin a lesa – takovou směsí nevyrobí nikdo na světě.

UŠI – Poslouchej zpěv ptáků, hlasy zvířat, bzukot včel, bubláni potůčku, zurčení pramenité vody, šplouchání řeky – to je koncert „mistrů“.

RUCE – Do zápisníčku si zapisuj, co zajímavého jsi viděl, kde všude jsi byl. Kresli – fotografuj. Nic netrhej, nelam, nenič, nevyrývej nikde svoje znamení. Pohlad' rukama strom, skálu, balvan – je v nich síla přírody.

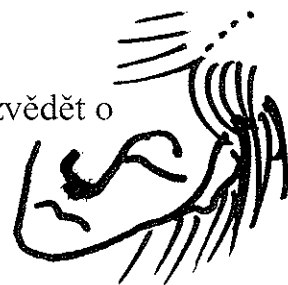
ÚSTA – Mluv, když je to nutné. Pozdrav ostatní vandrovníky, které potkáš. Ptej se lidí na to, co tě zajímá. Nekřič v lese a vůbec ztlum sílu svého hlasu, ať jsi v přírodě kdekoli.

NOHY – Chod' často a co nejvíc – přidávej si postupně kilometry, uč se zdolávat přírodní překážky, používej správnou techniku chůze v různém terénu.

HLAVU – Přemýšlej o všem, co jsi viděl a zažil. Snaž se co nejvíc dozvědět o místech, která jsi navštívil. Poznávej historii i současnost.

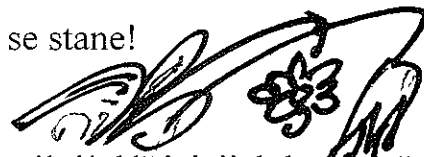

A JEŠTĚ NĚCO! Nezapomínej, že jsi člověk, že patříš do přírody, že jsi její součástí. Podle toho se k ní chovej.

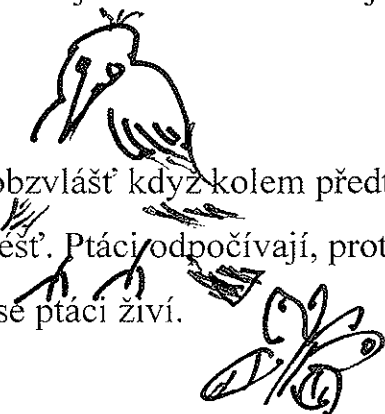

Upraveno podle knihy Edity Plickové Vandrovni knížka pro správné kluky a holky

Abyste věděli, kdy vyrazit na vandr, nabízíme několik z nejspolehlivějších metod předpovídání počasí, jaké lidstvo zná. Ti nejmazanější dobrodruzi dokonce ani nemusejí sledovat oblohu, aby zjistili, jak bude a co se stane!

- **Sledujte kvetoucí rostliny.** Všechny rostliny milují déšť, jejich květy však může voda poškodit! Když rostliny vycítí, že se déšť blíží, často v předstihu uzavírají květy, aby chránily pyl uvnitř. Hodně dobře je to vidět třeba na jaře u tulipánů.

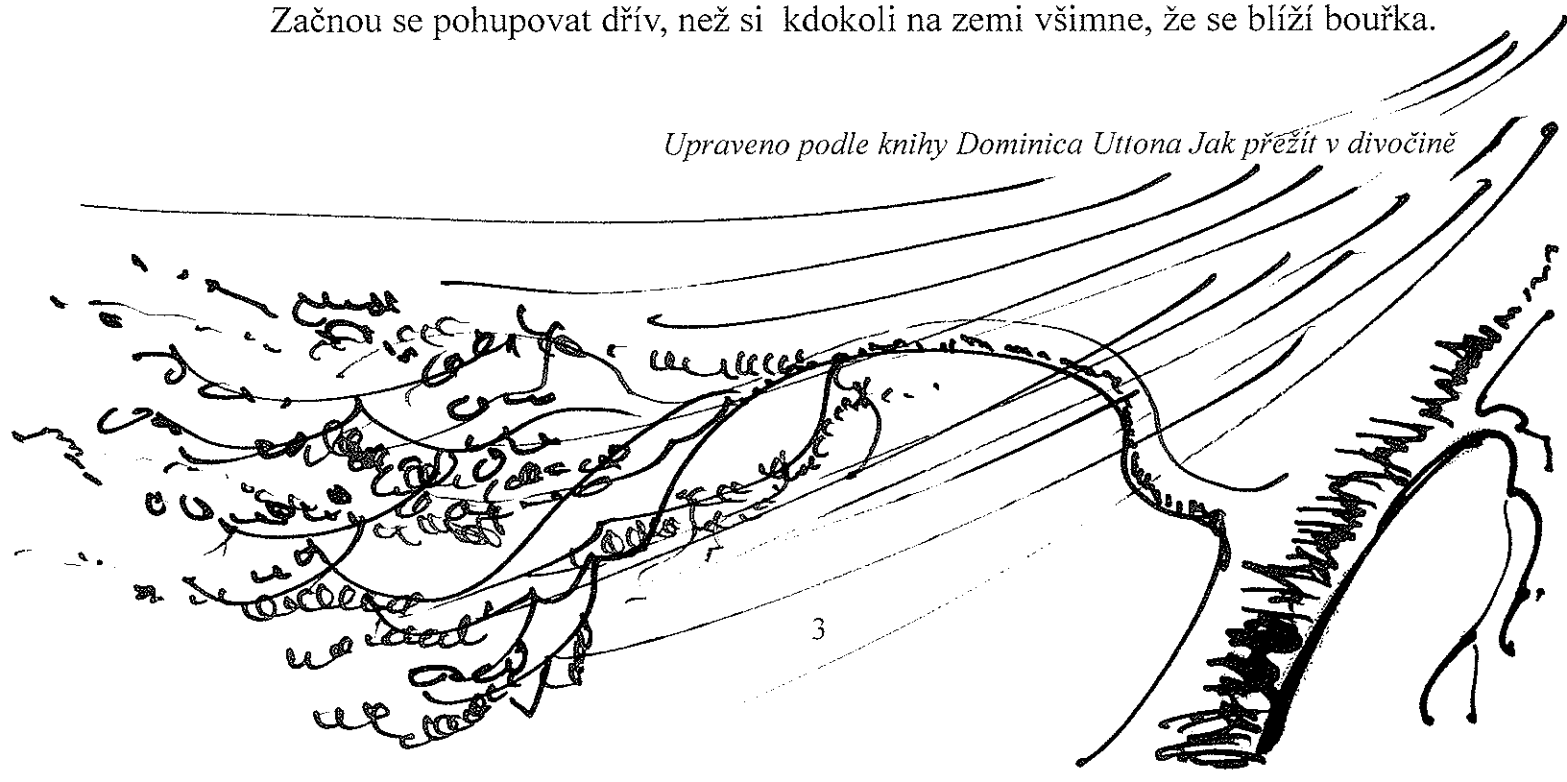

- **Pozorujte ptáky.** Vidíte nějaké? Jestliže ne – a obzvlášť když kolem předtím ptáci létali – skoro jistě to znamená, že se blíží déšť. Ptáci odpočívají, protože se před deštěm schovali i červi a hmyz, kterými se ptáci živí.

- **Když tedy nevidíte ptáky ... poslouchejte hmyz!** Poletují včely z květu na květ? Když je jich kolem vás dost, znamená to suché počasí. A žádné - to znamená, že se blíží déšť.

- **Sledujte stromy.** Jejich větve jsou často lehké a snadno je rozhybá vítr. Začnou se pohupovat dřív, než si kdokoli na zemi všimne, že se blíží bouřka.

Upraveno podle knihy Dominica Uttona Jak přežít v divočině

ANKETA

Anketa

Představ si a vzpomeň.

Je léto, prázdniny a venku leje a leje.

Napiš nějakou svou příhodu, veselou či smutnou, třeba i strašidelnou, která se ti stala za deště či bouřky.

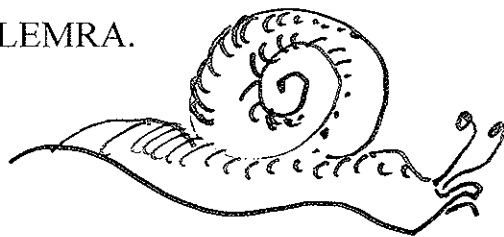
Lilo celý den a já a můj bratříček Tonda jsme nevěděli, co dělat. Ze skříně vedle okna jsme vyndali Dostihy a sázky. Ale jako vždycky se u ní pohádáme až tak, že potom spolu celý den ani nepromluvíme. Tentokrát jsme se ale nepohádali. Bylo to super a hráli jsme dál, tak dlouho, až nás to přestalo bavit.

Bobřík inkčení

Štěpánka

Jednoho dne jsme se s kamarádkou rozhodly, že uspořádáme šnečí závody. Bylo deštivo a šneků byla spousta. Vybraly jsme místo, našly šneky a mohly jsme začít. Mého šneka jsem pojmenovala TURBOŠNEK. Na jeho jméno byl ale pomalý. Všechny závody prohrál, protože se pořád plazil jinam. Po jeho výkonech jsem ho přejmenovala na LEMRA.

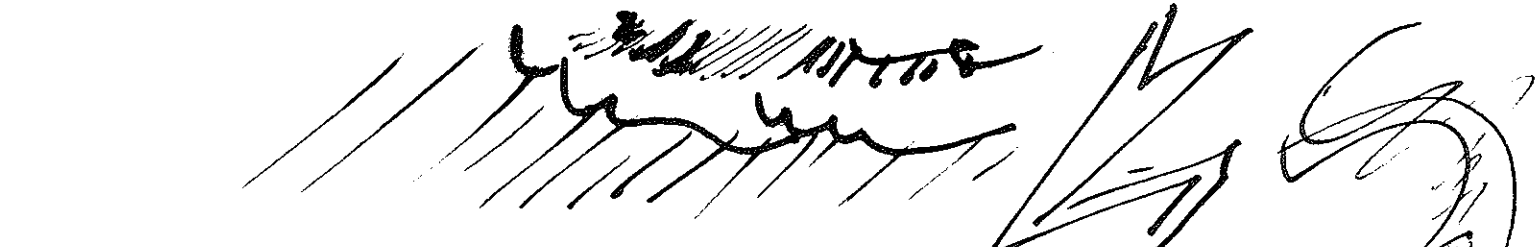

Eliška

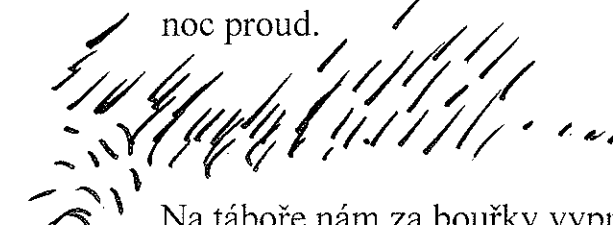
No, asi to, že jsem jednou šla nakoupit a ani jsem nějak nevnímala, že prší. A tak jsem si vyšla ven v kraťasech a tílku a naivně si myslela, že se možná i opálím. Chyba. Hned jak jsem vyšla, byla jsem mokrá jak myš. Když jsem se vrátila, ždímal jsem ze sebe vodu asi hodinu. Toť vše.

Zuzka

Byli jsme u babičky na prázdninách a byla velká bouřka. Moje sestřenice se hrozně bála, ale brzy usnula. Ale já jsem se do půl dvanácté nudila a k tomu vypadl na celou noc proud.

Denisa

Na táboře nám za bouřky vyprávěla horory naše vedoucí. Všichni jsme se hrozně báli, jelikož to uměla vypravovat velmi opravdově.

Sára

No-jo-jo-jo-...

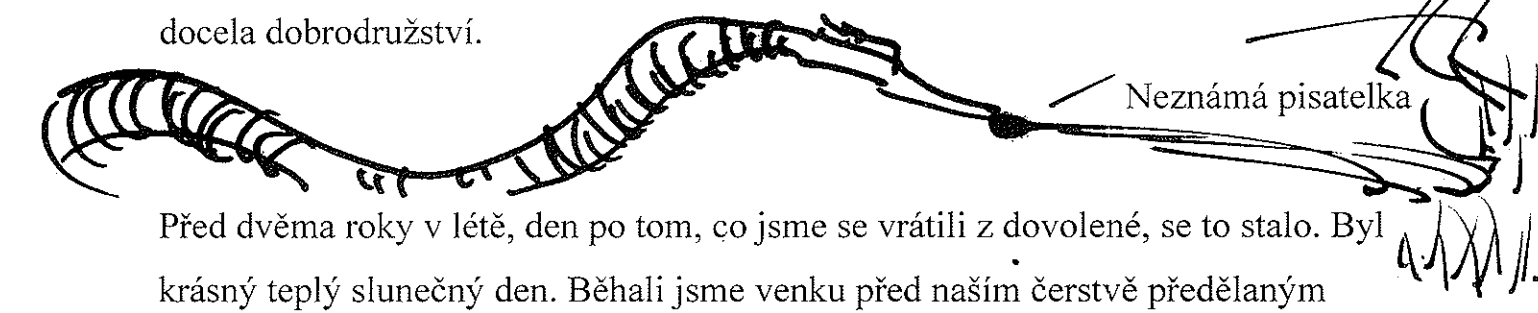
Vím, že to nejsou typické příhody, ale co. Aspoň info to určitě je.

Bydlím na vesnici a chodíme se s kamarádkou dívat na závody hasičů – tenkrát jsme se u toho rovnou koupaly v přírodním koupališti.

Nejen že na nás hasiči cákali hadicí, dokonce začalo pršet. A přišla pořádná bouřka.

Když poprvé zahřmělo, plavaly jsme a pořádně jsme se lekly. Okamžitě jsme vylezly z vody a běžely jsme se schovat ke kamarádce domů. Pršelo několik hodin, a než jsem se odvážila jít lesem domů, trvalo to. Ale vlastně jsme si to užily a bylo to docela dobrodružství.

Neznámá pisatelka

Před dvěma roky v létě, den po tom, co jsme se vrátili z dovolené, se to stalo. Byl krásný teplý slunečný den. Běhali jsme venku před naším čerstvě předělaným rodinným domkem. Během půl hodiny se obloha zatáhla a zčistajasna začaly z nebe padat kroupy, veliké jako ping-pongové míčky, možná i větší, vážně nekecám.

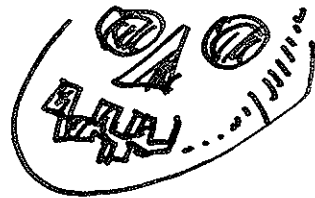
Kroupy padaly asi jen půl hodiny, ale za tu dobu stihly zničit celý skleník a zahradní nábytek a poničit fasádu. Naše nová okna nápor naštěstí unesla, ale jiní lidé ze vsi takové štěstí neměli.

Markéta

... hrách a kroupy, to je hloupý

Na táboře jsem byla sama ve stanu a usínala jsem... Najednou slyším kroky a zip od stanu. Tak jdu ven (když už to přestalo) a nikde nikdo. Tak jdu zas usínat a zase. Tak už se bojím a vstanu, a jak jsem vstala, tak jsem zbourala stan a tak jsem se hrozně lekla a tam stáli cizí lidi a začali křičet: "Letní Halloween je tu!"

Neznámá pisatelka

Minulý rok jsem zrovna v létě měla angínu. Pořád svítilo sluníčko a já si říkala, proč musím být v posteli. Z okna jsem viděla, jak se všichni venku bavili, a já byla smutná, ale když začalo pršet, všichni se schovali domů. Já byla ráda, že tam jsem konečně s ostatními a nebylo mi líto, že nejsem venku.

Monika

Jednou jsem se dozvěděla, že mám jet na zahradu. A on tam bydlí můj kluk. Když jsem tam už byla, tak jsem šla hnedka za ním. Ještě pořád bylo hezky a až po 30 minutách se zatáhlo a začalo hrozně pršet. Oba jsme byli venku, u silnice jsme stáli, ale nám to nijak nevadilo, jestli prší nebo ne. Drželi jsme se za ruce, hladili se a povídali si o všem možným a pak došlo i na pusy. Bylo nám to úplně jedno, hlavně že jsme byli spolu.

Martina

Minulý rok jsme se šli v dešti kouknout k potoku a já jsme tam spadla. Před tím jsme jezdili v dešti na koních.

Neznámá pisatelka

Máš prima sourozence? Nebo se s ním nedá vyjít?

Poděl se s námi o nějakou příhodu, kterou jsi zažil/a se svým bratrem či sestrou, bratrancem nebo sestřenicí.

prima

Jednoho dne bylo hezky, a tak jsem šla s mou sestrou do města. Koupila mi spoustu věcí a zasmály jsme se. Byla jsem ráda, že jsem prožila hezký den.

Monika

Já, bratr a nevlastní sestra jsme si doma udělali turnaj v badmintonu. Když bratra sestra porazila, urazil se a už s námi do večera nepromluvil.

Sára

Když jsem byla malá, tak jsem se bráčkovi počůrala do postele, ale to mi bylo 5 nebo 2, už nevím, ale myslím si, že mi byly dva roky.

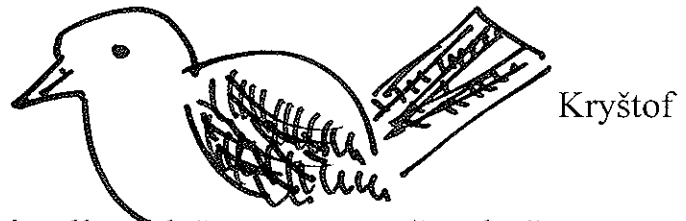
já na brachu ...

Neznámá pisatelka

Byli jsme na řeckých ostrovech a já s bráškou jsme se potápěli. Já měla ploutve a brýle se šnorchlem. Pod sebou jsem viděla rybky: modrá, zelená, duhová, jen se jich dotknout. Doplavala jsem na malý ostrůvek s korýši a kraby. Ostrov byl z ostrého kamení, takže bez bot by to bolelo. Můj bratr plaval za mnou s mamkou. Mimo jiné pod vodou byli i ježci. Jen jednou jsem se zmínila, že pod námi jsou ježci, bratra popadl hysterický záchvat, že do vody nedá ani prst. Přitom na ostrůvek doplavala bos bez problémů. Nakonec jsem mu musela dát ploutve, aby se aspoň trochu uklidnil. A já skončila na ostrůvku bosa společně s kraby a nechvalně zmíněnými ježky.

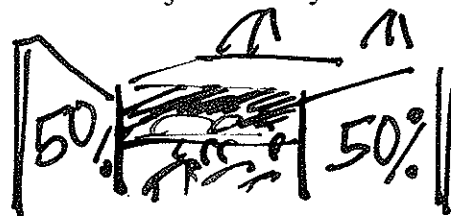
Káťa

Mám strašnou sestru a jednou se s ní stala taková příhoda. Zrovna jsme šli lesem kouknout se do našeho bunkru. Tak jsme šli okolo lesa a najednou zašustilo něco v křoví a ona v tu chvíli nadskočila a utíkala, až se jí za botama prášilo. Já jsem hrozně zvědavý, tak jsem se chtěl kouknout, co to bylo. Tak jsem šel blíž, odhrnul listí a najednou vylétl takový malý vrabec. No a pak jsem se jí asi 10 minut smál.

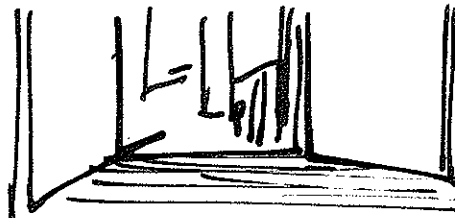
Kryštof

V noci jsem šla na toaletu. V klidu si sedím, když vtom se otevřou dveře a tam můj bratr. Najednou mě pozvracel. Potom jsem asi týden na něj byla našťvaná.

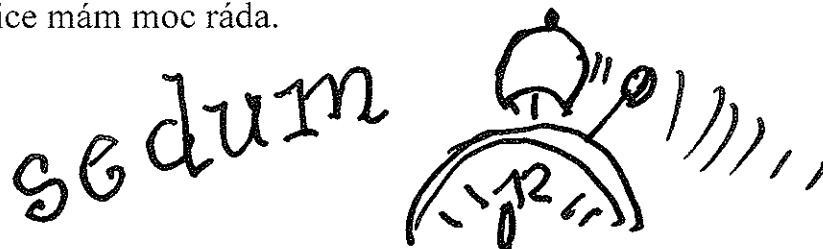
Eliška

Každé ráno u skříně. S mojí 20-ti letou sestrou ji totiž máme společnou – včetně 50% jejího obsahu.

Neznámá pisatelka

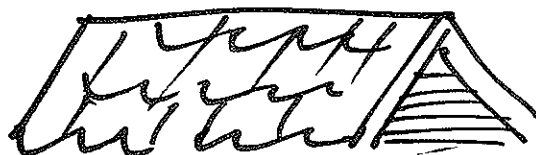
Příhod je spousta. Můj bratr mě často štve, ale jinak je fajn. A své bratrance a sestřenice mám moc ráda.

Zuzka

Jednou ráno můj mladší brácha, kterému jsou dva roky, ke mně ráno přišel: „Pájo vstávej sedum,“ protože já do školy vstávám v sedm hodin.

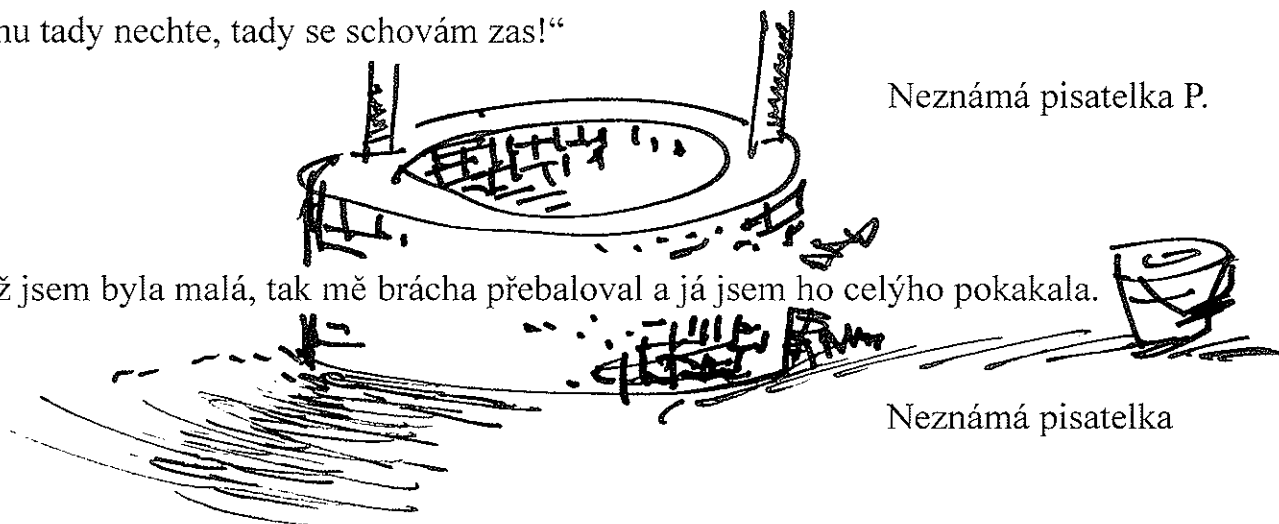
Neznámá pisatelka

Jednoho dne jsem si se sestřenkou hrála na schovávanou, a když jsem v pikané byla na řadě já, sestřenka při schovávané spadla do studny, ale místo toho aby zavolala pomoc, ještě se zasmála: „Tak, a tady mě nikdo nenajde.“ Hledala jsem ji všude, nakonec i s jejími a mými rodiči. Když jsme ji asi tak po hodině objevili a vytáhli celou špinavou ze studny, pořád se smála a prohlásila: „Stejně jsem vyhrála a tu studnu tady nechte, tady se schovám zas!“

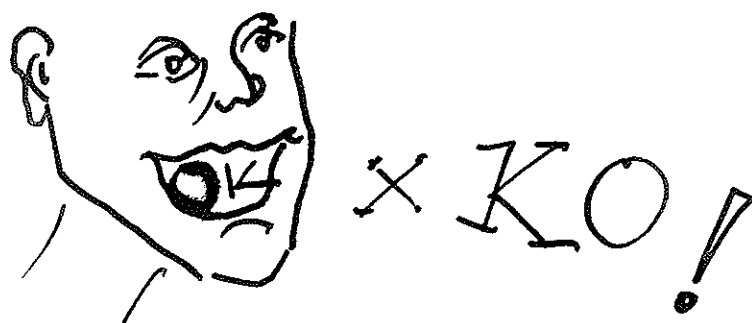
Neznámá pisatelka P.

Když jsem byla malá, tak mě brácha přebaloval a já jsem ho celýho pokakala.

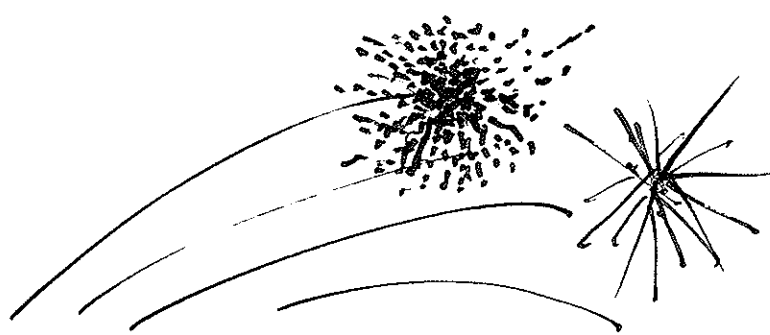

Neznámá pisatelka

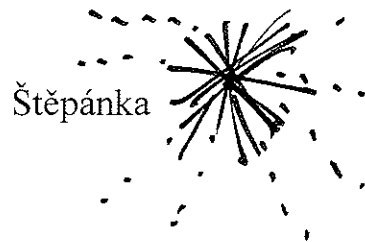
Jednoho dne, když jsem byla u dědy, tak se tam stěhoval prima kluk. Byl hezkej a měl hezký úsměv. U dědy se mnou byl mladší brácha a já jsem mu řekla, že se mi ten kluk líbí a že nevím, jak na něj. Brácha mi pořád říkal, že ať se nestydím, ať jdu mu pomoci s věcmi a seznámím se s ním. Ale já neměla odvažu, bála jsem se. Pak jsem řekla bráchovi, že jdu na hřiště a že tam chci být sama. On říkal O. K. Ale netušila jsem, že udělá to, co jsem nebyla odvážná udělat já. Normálně tam přišel i s ním na hřiště - vzal mě brácha za ruku a dotáhl mě k němu. Styděla jsem se a on ten kluk taky. Ale jsem mu řekla ahoj a další věci, prostě seznamka a od té doby jsme spolu. Ale problém je, že bydlí 80 km ode mě, takže nemám takovou možnost být s ním často.

Martina

Bylo po novém roce a naši bratrance a já jsme pouštěli petardy. Byli tam ještě moji sourozenci. Petardy mám ráda, ale to, co jsem zažila, to skoro úplně mění. Ondrovi, mému bratrance, vypálila petarda v ruce. Byla jsem v šoku. Skoro to bylo vedle mě. A když jsme viděli, co se stalo, strašně jsme se báli. Ale Ondrovi se skoro nic nestalo, jen pár škrábanců. Rodičům jsme o zážitku raději neřekli.

Štěpánka

Jednou jsme se vypravili – já a můj mladší bráška – za velkým bráchou do Prahy. Jeli jsme autobusem a celou cestu jsme stáli v uličce. Na nádraží jsme ještě museli čekat na bráchu, který se samozřejmě zpozdil. V tomhle jsme všichni stejní. Pak jsme šli k němu domů odložit si tašky – bydlí s kamarádem, tetou a jejím maličkým synem – cestou jsme se samozřejmě ještě museli stavit na kafe. Byli jsme tam celé tři dny – šli jsme na Petřín, pomáhali jsme u bráchy v práci, chodili (a jezdili) na výlety... Dokonce jsme byli i u sestřenky, kde jsme jezdili na koních! Úplně nejlepší byly ale chvíle s maličkým „bratříčkem“. Byl hrozně roztomilý, když jsme ho tak krmili kašičkou, když se schovával pod peřinu a bafal na nás... Na tyhle prázdniny rozhodně nezapomenu.

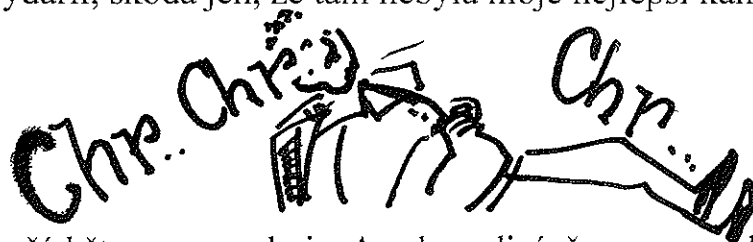

Neznámá pisatelka

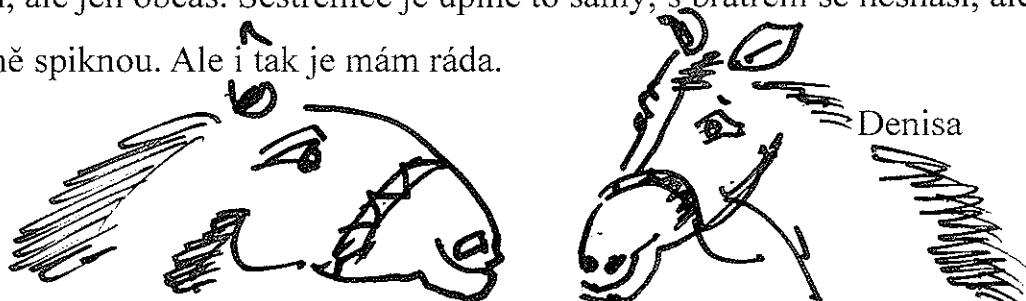
Nevím, zda jsou moji dětští příbuzní prima, nebo ne, ale za zmínku by rozhodně stáli. Mám dvě sestry, Terezu a Lucku. Dále by stálo za to vypsát i jednu sestřenicí (Lindu) a bratrance (Tomáše). Zažíváme spolu spoustu zajímavých věcí, ale jelikož mám krátkodobou paměť, povyprávím vám o našem zatím posledním setkání (bez Lucky). Již půl roku jsme měli koupené lístky do divadla na představení Carpe

Diem. Domluvili jsme se, že si pro Lindu s Tomášem dojedeme v půl páté. Nakonec jsme ale přijeli v pět. Kupodivu to nebylo kvůli tomu, že bychom se se sestrou dlouho malovaly, ale bylo to kvůli otci. Do Prahy jsme přijeli včas, ale jako správným vesnickým buranům nám trvalo, než jsme dojeli k Hybernii. Představení bylo krásné, ale Tomáš v divadle seděl jako pán v letech s vyvaleným břichem u hokeje a odmítal si sednout jinak, prý že ho nikdo nevidí. Všechny je mám moc ráda, ale jako správní příbuzní dokážou být i na zabití. Nakonec se ale celý ten velice pozdní večer vydařil, škoda jen, že tam nebyla moje nejlepší kámoška.

Markéta

Můj bratr mě pořád štve a provokuje. A pak se diví, že mu vynadám a občas ho i mlátím, ale jen občas. Sestřenice je úplně to samý, s bratrem se nesnáší, ale občas se proti mně spiknou. Ale i tak je mám ráda.

O letních prázdninách jsme byly se sestrou na venkově u babičky. Hodně jsme se nudily, tak jsme si řekly, že spolu prozkoumáme sousední vesnici. Prošly jsme znuděně skoro celou ves a viděly jsme starou opuštěnou stáj. Řekly jsme si, že se tam trochu porozhlédnem. Za stájí byl les a z té strany nebyl plot, tak jsme to obešly a dostaly jsme se na docela zarostlou zahradu. Všude byla spousta harampádí a samotná kola od vozu. Kolem stáje plot byl, ale byl zajištěný jen provázkem, takže nebyl velký problém se tam dostat. Hledaly jsme něco zajímavého. Byl tam jen bordel, prázdný úl, rozbitá králíkárna, chalupa a stáj. A najednou v té stáji zařehotal kůň! Strašně jsme se lekly. Když jsme se dosmály nad tím, jak jsme hloupé, že se lekne koně, a podívaly se blíž, zjistily jsme, že jdou tam koně asi tři a spousta

koček. Začínala jsem uvažovat, jestli je vůbec chodí někdo krmit, když je to kolem tak zchátralé... Najednou někdo přišel z té strany plotu, kdy byla branka na klíč, a zapnul elektrinu. Pravděpodobně to byl majitel, protože jakmile nás viděl, strašně se naštvál, co mu lezeme na pozemek. A že tam nemáme co dělat a vyhodil nás pryč. Když jsme stály za plotem, ještě jsme byly docela vedle z toho, že nás chytil, jak se „vkrádáme“ na cizí pozemek, a radši jsme utekly domů k babičce... Bylo to trochu dobrodružné, ale doufám, že už nikdy se sěgrou nic takového nepodniknem.

Z TVORBY NAŠICH ČTENÁŘŮ

Moje maminka.

Moje maminka pracuje jako knihovnice. Je štíhlá, má hnědé vlasy a v nich proužky černých. Má hnědé oči, dlouhý krk tak akorát. Sluší jí náušnice, náhrdelník, sukně, tričko, kalhoty, šaty... prostě všechno. Má krásně bílé zuby.

Adélka, 8 let

nerušit.

!
Výlet

Jezdíte rádi na výlety? Já ano. Jestliže vy také, tak čtěte dál.

V naší malinké zemi je mnoho překrásných míst, které bychom spolu mohli navštívit, ale abyste to nečetli moc dlouho, budu Vám vyprávět o jednom místě, které se nachází v hlavním městě republiky, což je zoologická zahrada.

V sobotu se naše rodina rozhodla, že pojedeme na vyjížďku do této ZOO. Před ni nás odvezl autobus a těch pár kroků jsme udělali pěšky. Před ZOO jsme stáli už ve tři čtvrtě na devět, a když jsme se podívali, na ceduli stálo napsáno: „POZOR, POZOR, NECHOĎTE MOC BRZY, OTEVÍRÁME AŽ V DEVĚT HODIN, PROTOŽE ZVÍŘATA JEŠTĚ SPÍ! DĚKUJEME ZA POCHOPENÍ!“ Když jsme si přečetli oznámení, tak jsme si zjistili, že musíme čtvrt hodiny počkat. Konečně otevřeli. V zoologické zahradě jsme byli první a koupili jsme si lístek. Nemuseli jsme ani čekat ve frontě. Potom se hrnuli další návštěvníci. Přešli také přes turniket.

Nejdříve jsme šli do kopce, kde jsme narazili na pavilon **INDONÉSKÁ DŽUNGLE**, kde jsme viděli drbající se a skákající paviány. Poté jsme se rozhodli, že do další pavilonu, který se jmenuje **AFRIKA ZBLÍZKA**, nepůjdeme, protože jsme nechtěli vidět žádné hnusné brouky a příšery. V dálce jsme spatřili pavilon hrochů, ale hroši se koupali ve vodě a z vody jim koukali jen tlamy a o kousek dál dovádělo malé slůně se svojí mámou a tetami. Moc jsme se nasmáli. Následující živočichové byli býložravci, kam patří například zebry, žirafy, antilopy, lamy a dokonce i pštrosi. Pak jsme sledovali další a další zvířata, jako jsou lvi, tygři, oceloti i gaviáli či lední medvěd, až jsme se dostali k novému ptákovci člunozobci, který měl docela divný zobák, ale byl překrásný a zvláštní.

Abychom ještě poznali nějaké další ptáky, tak jsme zašli do pavilonu **SEČUÁN**. Koukali na nás hezcí ptáčekové, ale jeden se nám zalíbil. Začala jsem ho

fotografovat a on se nechal. Najednou vzlétnul a letěl a letěl. Kroužil před taťkou, potom ho obletěl a nakonec si sedl na jeho rameno. Tatínek se bál, že ho poklove, a tak se nehýbal. Nezačal taťku klovat, ale pomalu vystrčil dlouhý jazýček a začal tatínka čistit. Čistil a čistil. Na jeho dlouhém jazýčku měl takové malinké háčky, kterými tatínka umýval. Tatínek nám říkal, že to hrozně lechtá. Ptáček ho ale nechtěl tatínka pustit. Poté slezl na taťkovo velké břicho a začal na mikině sbírat zobáčkem drobečky.

„Co to tam dělá ten pták?“ řekl nám tatínek.

„Sbírá tam drobečky od sušenky Be-Be.“ „Ale to by neměl papat,“ řekl nám taťka.

Hrozně mu to chutnalo. Za chvíli, až drobečky došly, začal zase taťku čistit. Pucoval a pucoval a tatínek se ho nemohl zbavit. Začal ho hladit po peříčkách a on si ho ani nevšímal. Pracoval dál. Vzal ptáčka do rukou a posadil ho na větvičku. Potom jsme obdivovali další ptáčky v pavilonu a celou dobu nás ten „náš“ pozoroval, ale už nevzlétl. Pak tam přišel pán, který nám řekl, že tohoto ptáčka zná. Sedá si na hodné lidi, aby se nenudil. Vybírá si mezi turisty, kteří se mu zalíbí.

Další pavilon, který jsme hledali a našli, byl pavilon velemloků. Jů, ti byli velcí a divní. Mají tam však také malé. Museli jsme však dávat pozor, abychom nespadli do malého jezírka, které je uprostřed pavilonu. Je to velmi zajímavé.

Jako každý rok si před branou zoologické zahrady říkáme, co se nám nejvíce líbilo. Odpověděli jsme jednoznačně.

„Pták člunozobec a příhoda s ptáčkem, který si oblíbil našeho taťku,“ odpověděli jsme.

Tatínek řekl: „Půjdeme ven, protože zoologickou zahradu jsme viděli a je čas odjezdu“.

„Ano, viděli, ale jen část, protože celá se nedá projít. Jsou dva okruhy, první okruh je malý, ten jsme neprošli, a druhý okruh je velký, který jsme docela prošli,“ odpověděli jsme tatínkovi.

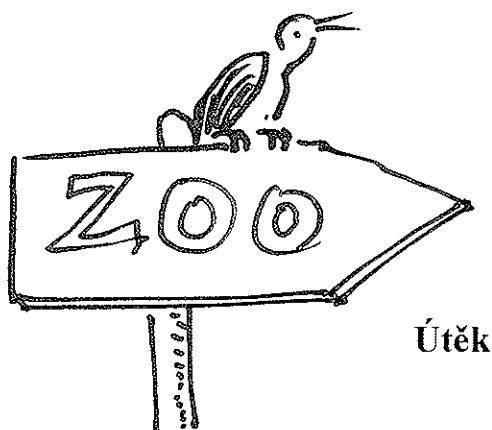
Vyšli jsme rychle ven, abychom stihli autobus. Na to, abychom prošli celou zoologickou zahradu, bychom potřebovali jsme ještě dvě hodiny.

Jeli jsme domů. Byl to krásný výlet na celý den.

Jed'te také do ZOO Praha a zažijte něco podobného.

Tak zase příště jiné místo.

Stáňa, 13 let

„Musíme odejít. Zítra tudy bude procházet plukovník se svým oddílem.“ Albert se neklidně zavrtěl. Vzhlédl jsem. „Tak jo, vyrazíme po obědě.“ Teda jestli se to vůbec dalo považovat za oběd. Naše zásoby se rychle ztenčovaly a já měl předtuchu, že jestli teď umřeme, bude to hladem.

Po obědě jsme opravdu vyrazili. Museli jsme pečlivě zahlazovat všechny stopy, protože trest by byl nemilosrdný. Stejně tak jsme několikrát měnili směr pro případ, že by nás někdo sledoval. Nakonec jsme našli poměrně prostornou jeskyni. Ze stropu kapala perleťová voda. V přítmém světle jeskyně se kapky měnily v zářivé diamanty. Chvilí jsem čekal, než si mé oči přivyknou místnímu šeru. Jeskyně byla zhruba 6 metrů vysoká, 10 metrů dlouhá a 6 metrů široká. Bez otálení jsem si lehl

a poslouchal vodu. Kap. Kap. Za té uklidňující symfonie jsem ztrácel vědomí a upadal do spánku.

„Můžeme jít,“ zašeptal Albert. Přeběhli jsme do zásobního stanu a začali cpát jídlo do vaku. „...a běžel, až se za ním prášilo.“ Následoval tlumený smích. Oba jsme strnuli. Podle hlasů jsem odhadoval pět mužů. Naštěstí přešli stan bez povšimnutí a já si ulehčeně oddychl. Když byl vak plný, přehodil jsem ho přes záda a společně jsme se vyplížili ze stanu. Proběhli jsme kolem popraviště. Konec tábora už byl na dosah. Albert mi poklepal na rameno a někam ukázal. Stál tam urostlý voják, na jehož jméno jsem si nemohl vzpomenout. Albert využil překvapení, ale voják se vzpamatoval a začal ho přemáhat. Odhodil jsem vak a rychle přispěchal na pomoc. Společnými silami jsme vojáka svázali, zacpali mu pusu a odnesli k popravišti. „Slyšeli jste to? Co to bylo?“ Ze všech stran se sbíhali vojáci. Ne! Takhle to nemělo být! Pomyslel jsem si spěšně. Teď nás přece neměl nikdo slyšet. Poslední co jsem uviděl, bylo ostrí sekery.

Probudil jsem se s přidušeným výkřikem. Často se mi zdály sny o našem útěku, ale vždycky dopadly špatně. „Jsi v pořádku?“ Aha. Albert si vzal hlídku. „Hale, musím ti něco ukázat.“ Vedl mě z jeskyně. Prošli jsme trním a já zatajil dech. Pod námi bylo údolí a v něm vojenská základna. Při měsíčním světle nevypadala moc hrozivě. Pohlédl jsem na Alberta. Byl vyšší a silnější. Já se zas uměl lépe orientovat a byl jsem o kousek rychlejší. Albertovi však nechyběla ani všímavost. Něco mi určitě uniklo. Plácl jsem se do čela. Vždyť je opuštěná! „Takhle to přece nechodí. Vždycky někdo zůstává v táboře,“ namítl jsem. „Třeba je to lest a jsou tam schovaní.“ Ještě než dopověděl, už jsem návrh zamítl. „Víš, jakej jsme dělali hluk. Nepovedlo by se jim utiшит.“ „Co budem dělat?“ S odpovědí jsem si dal na čas. „Počkáme do zítřka. Jdi si lehnout.“

Základnu jsem pozoroval celou noc, ale pořád žádné známky života. Ráno po snídani jsme se k ní vydali. Díky našim šatům bychom neměli být moc vidět. Srdce mi

divoce bušilo. Už jsme byli na začátku tábora. Všude byly rozházené věci a nepořádek. Šli jsme až ke středu. Pořád stejné. „Nedde, nikdo tu není,“ řekl Albert tiše.

Zastávka

Zastavili jsme se u zásobního stanu a nabrali jídlo. Podstoupili jsme výcvik k poznání jedů, takže jsme se mohli bezstarostně najíst.

„Nedde.“ Albert už byl najedený a horlivě naznačoval, abych přišel. Ztuhl jsem. Stál před velkou cedulí s nápisem: 'Hledání'. Pod nápisem náš popis a fotka.

Nejspíš bych tam stál ještě dlouho, ale v dálce zadul roh. „Musíme odtud!“ Popadli jsme zbraně a jídlo. Do jeskyně jsme se už nevrátili. Běželi jsme do lesů a celý den se trmáceli. Pak jsme si dovolili krátkou zastávku. „Poslouchej.“ Albert přestal jíst a upřeně se zadíval jedním směrem. Teď už jsem to uslyšel také. Nářek a sténání. Šli jsme po zvuku a narazili na umírajícího nepřátelského vojáka. „Rychle, vodu.“ Albert mi podal tlumok a já očistil vojákovi ránu. Umřel mi v náručí.

Vzal jsem jeho brašnu a prohledával ji. Papíry a mapy. V němčině. Němčinu poměrně ovládám, takže jsem bez větších problémů překládal. Albert mi četl přes rameno.

Upoutal mě článek s názvem 'Lest!'. Stálo tam: 'Vylákat protivníky na Fortherskou pláň, pak zahájit nálety z jihu.' Schoval jsem papíry a začal balit věci. Albert zatím uvažoval. „To by znamenalo, že ten oddíl nebyl náš.“ Uvědomil jsem si, že má pravdu. „Musíme upozornit generála.“ Kdyby opravdu zahájili nálety, srovnali by naši vlast se zemí. To nesmíme dopustit.

Vyrazili jsme hned a měli jen krátké zastávky. Putovali jsme dnem i nocí a třetí den jsme dorazili k táboru. Nedal se přehlédnout. Když jsme se přiblížili, oba jsme zvedli ruce a volali: „Přicházíme v míru. Máme důležité zprávy!“ Po chvíli nás zastavila hlídka a dovedla ke generálovi.

„Tak vy si myslíte, že si jen tak utečete, pak se vrátíte a my vám máme věřit?“

Generál téměř křičel. Podal jsem mu brašnu. Do rozhovoru vstoupil jeden z plukovníků: „Pane, je to jejich znak. Tihle,“ ukázal na nás, „...by ho nedokázali

zfalšovat. Generál si prohlížel papíry. „Dobrá. Pošleme tam část našeho oddílu. Ale vás dva zatím zavřeme. Pro jistotu.“

Druhý den se vojáci vydali na cestu. Čekání bylo nesnesitelné.

Za týden pro nás přišly stráže. „Generál s vámi chce mluvit.“

Opíral se o stůl. Na tváři měl dlouhý šrám. Vzhlédl a promluvil: „Opravdu se konaly nálety. Měli jsme to tušit.“ Odmlčel se a my čekali, co poví dál. „Bez vás by naše země už nebyla. Tímto odvolávám váš trest a děkuji.“

Ze stanu jsme vyšli s úžasným pocitem a medailí na prsou. Dnešní den neměl chybu.

Daj-li mi
medaili?

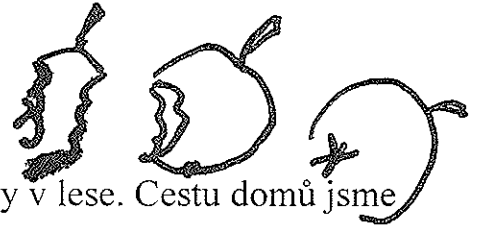
Jitka, 13 let

Den u dědy

Jako každý rok jsme jeli k babičce na prázdniny. Jednou babička musela jet do města a měla se vrátit až další den odpoledne. Byli jsme na chalupě jen s dědečkem. Večer jsme šli spát.

Vzbudili jsme se docela brzy. Děda už dávno krmil slepice a králíky. Když jsme vyšli ven, abychom mu pomohli, tak děda už se vrátil, aby se nasnídal. Poslal nás rychle dovnitř. Museli jsme se co nejrychleji najíst.

Za chvíli jsme byli nasnídané a dědeček nám řekl, že půjdeme k lesní studánce. Moje sestra vzala nějaká jablka, abychom neměli hlad, kdybychom zabloudili. „Ále,“ řekl nám dědeček. „Proč bychom se zatoulali?“ Konečně jsme vyrazili. Šli jsme asi dvě hodiny, ale ke studánce jsme se nedostali. Najednou se dědeček ozval : „My jsme zabloudili a dokonce mám hlad.“ Vytáhli jsme jablka a

chroupali a chroupali, jako králíci. Zbyly po nás jen t'opky v lese. Cestu domů jsme našli, ale studánku jsme neviděli.

Rozhodli jsme se, že si uděláme oběd, když nám tady babička nic k snědku nenechala. Ale co uděláme k obědu?

„Co takhle krupičkovou kaší?“ řekl nám dědeček. „Je dobrá a jednoduchá.“

„Fuj. Krupičkovou kaší nemám ráda. Tak uděláme třeba palačinky.“

„Tak jo. Ty mám taky rád,“ odpověděl nám.

Měli jsme velký problém. Nevěděli jsme, co patří do palačinek. Takže uděláme lívance, aby jich bylo více. Našli jsme nějakou mísu. I když nám připadala malá, klepli jsme tam první vajíčko a potom druhé. Pak jsme tam dali špetku soli a mléko. Když jsme to ochutnali, bylo to hrozně slané a ještě tekuté. Chvíli jsme přemýšleli jestli nedopadneme jako pejsek a kočička, kteří pekli dort. Ale řekli jsme si, když už jsme to začali dělat, tak to nějak dopadne. Nasypali jsme tam trochu cukru. Už to chutnalo lépe, přesto to bylo pořád řídké. Postupně jsme přidávali mouku, byla i na zemi. Až to nakonec zhoustlo tak, až jsme tam museli klepnout jedno vajíčko, které nám ale spadlo na zem. Museli jsme počkat, až nám slepice snese další vajíčko, když jsme tamto rozbili. Nakonec tam bylo i vajíčko a trochu mléka a konečně i droždí. Kynulo to a kynulo, jako v pohádce hrnečku vař. Místo jedné malé mísy jsme měli dokonce tři velké a jednu malou.

Poté jsme se rozhodli, že začneme už péct. První lívanec byl šišatý, namísto kulatého, a dokonce měl i díru uprostřed. Další dva lívance byly spálené a jeden mi přistál na noze.

„Auuuuu to to pálí“.

Rychle jsem si to chladila. Konečně další lívance už nebyly připálené, ale byly

jen šišaté, jako ty první. Ale to jim vadit nebude. Za dvě hodinky jsme měli upečeno. Donesli jsme dědovi ochutnat lívanec ven, protože zase něco kutil. Když jsme dědu našli, odmítl nám jíst suchý lívanec. Namazali jsme mu ho džemem, který jsme našli ve špajzu. Chutnal mu.

Ale co ten bordel na zemi a toho špinavého nádobí? Rychle to musíme uklidit. Nakonec jsme to uklidili.

Najednou se ve dveřích objevila babička a řekla nám: „Co jste to tady vyváděli?“

„No oběd a večeři, babi. My jsme lívance měli i k obědu a toto zbylo. Jestli chceš, tak to můžeme mít i k večeři.“

Babička se strachovala, že se to nesní ani za týden, ale večer nezbyl ani jeden lívanec, protože jich deset snědl dědův pes Alík. A nakonec nás i babička pochválila, jak jsme šikovné, a naštěstí neviděla ten svinčík na zemi.

„Eliško, budeš v Kompostu!“ „Haf, haf?“ - přeloženo do lidštiny: „V kompostu? To je dobře. V kypré hromádce, která tak hezky voní, je moc dobrých pochoutek. A ty já tuze ráda. Určitě si nějakou kostičku, kterou tam zapoměl Odie, popleta, vyhrabu. Už se těším.“ „Ne v kompostu, v Kompostu. To je takový časopis o přírodě a její ochraně, víš?“ „Haf, haf, ha...“ - přeloženo do lidštiny: „Škoda, už jsem se těšila, zív...“

„Víš, paní a páni redaktoři chtějí, abys jim něco o sobě zaštěkala...“

„Haf, haf, haf...“

haf - haf

„No, štěkáš hezky. Na psí slečnu máš hluboký baryton. Kdo Tě nezná, lekl by se.

Oni však psí řeči nerozumějí...!“

Haf, haf, haf...“ - přeloženo: „Napiš něco o mém životě sám, mě nech spát... Nuda...

A bude za to, že jsi mě vyrušil ze spánku, piškotek?“

„Dva, nebo víc, jdu psát. Budu psát v první osobě, jako bys to Ty štěkala.“

ňaf - ňaf

„Jmenuji se Eliška. Vlastně ne. Tam, kde jsem se narodila, na nějakém Vršku, či jak se to místo jmenuje, mně dali jméno Olympia. A všechny moje sestřičky a bratříčkové mají podobná jména, začínající písmenem O. Sedm jich mám. Nevím o nich nic. Někteří z nich mají asi těžší život než já. Vodí lidi, kteří nevidí tak dobře, někteří pomáhají při hlazení svých kožíšků lidem k vyrovnání pocitových vjemů ze smutku do radosti. I zasypané lidi dovedou označit zachráncům. Určitě mám mezi sestřičkami a bratry takové.

Eliškou mě pojmenovala moje lidská kamarádka, Pavla. Dala mně také nový domov. Snad jsem jí dělala radost. Rozkousané boty v dětství a pubertě přecházela příkazy „Eliško, to se nesmí!“ Tím to končilo. Tento zvyk už dneska nemám, zuby už si zkoušet nemusím. Ani nevím, jak se to stalo, ale jsem 42 let, no z mého psího pohledu 6 let, nebo obráceně?, u kamaráda Karla. U něho je to stejné, jako to bylo u Pavly. No, možná trochu lepší. Pavla mě cvičila v různých dovednostech, Karel, veden svobodomyšlností a leností, nic takového se mnou neprovádí.

Netrpím však v žádném případě nečinností. Každý den, no skoro každý, chodíme na dlouhé, několikahodinové procházky. Běhám bez vodítka po lese, po polích.

Těch vůní... Nádhera...

Už se těším na piškot, zkrátím moje štěkání o životě: Jsem labradorka. Mám ráda všechno, co je kolem mě. Jsem služební a společenská psí slečna. Karel říká, že mám

samé kladné vlastnosti. Nevím. Nejsem vůbec výbojná, agresivní. Mám ráda vodu, koupání, hodně pohybu, jídlo... Jídlo, jídlo... To je tak dobrá věc, dávám mu přednost před spánkem. Vždyť i tuto slast přeruším, když je v čenichu vůně masové pochoutky. Snad jedině hlídání majetku... Karel o mně v legraci říká, že kdyby přišel nějaký odklaněč, přivítala bych ho hlubokým štěkotem a na závěr jeho odklánění bych mu uvařila kávu. No, řekněte, to nemůže být špatná vlastnost, dobrosrdečnost, že?

Abych nezapoměla..., kočky! Karel k nim má kladný vztah, já ne. Nikdy mě nepustí z vodítka, abych jim dokázala, že nejsem žádná nebo žádný Odie... K dvouno... vztah? Ne, nebudu to blíže popisovat. Myslím ale, že jsme s Karlem na stejné vlně... Vlně kladné...

Tak, a teď piškůtky, Karle!

Howgh, ale néé, haf.”

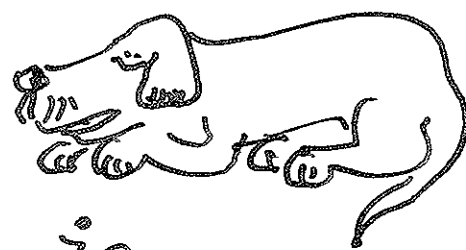
Eliška a Karel

Poznámka: časopis Kompost s fotografií Elišky a Karla (číslo 7/2014) najdete v knihovně na oddělení pro dospělé, v čítárně nebo na pobočce Za Parkem. Je i na internetu na www.knih-st.cz v Dokumentech.

Waf Waf Waf

doštěkala

jsem

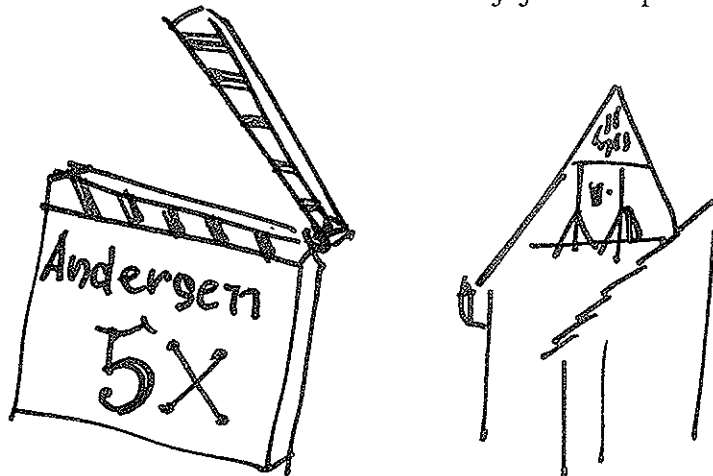
pst

Z ČINNOSTI KNIHOVNY

Březen – měsíc knihy

Na autorské čtení jsme pozvali spisovatelku Petru Dvořákovou. Pro prvňáčky četla z knihy Julie mezi slovy, kde dětem v příběhu několika sourozenců objasňuje cizí slova, se kterými se setkávají v běžném životě – exekuce, rozvod...

Pro starší děti připravila interaktivní besedu o anorexii a bulimii. Kniha Já jsem hlad čerpá z jejích vlastních prožitých zkušeností. Popisuje její několikaletý boj s anorexií a vším, co s touto nemocí v osobním životě souvisí a hlavně o její nebezpečnosti pro děti právě v tomto věku.

A popáté Noc s Andersenem

Ani v letošním roce jsme neoslovily konkrétní třídu, ale daly jsme příležitost našim věrným čtenářům. Bylo vybráno 21 zájemců, kteří se v pátek navečer sešli v knihovně..

Večer začal hned po ubytování seznamovací soutěží, čtením pohádek a opět dalším soutěžením.

Protože patronem letošní NsA byl psí komisař Vrťapka, tak mezi nás přišli živí pejskové a vrcholem večera byla jejich „taneční show“.

Pak jsme dobyli energii malou večeří a hurá do dalších dobrodružství. Děti se zdály být neunavitelné, ale nakonec si přece jen rády poslechly pohádky na dobrou noc.

Ráno jsme se rozloučili společnou snídaní.